

Załącznik Nr 1

do uchwały Rady Powiatu Bartoszyckiego Nr XLI/229/2014 z dnia 19 lutego 2014 r. w sprawie udzielenia odpowiedzi na skargę złożoną do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie na uchwałę Rady Powiatu Bartoszyckiego nr XII/74/2011 z dnia 29 września 2011 w sprawie wysokości stawek opłat za zajęcie pasa drogowego.

**Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Olsztynie
ul. Emilii Plater 1
10-562 Olsztyn**

Skarżący:

Krzysztof Kacprowicz „MACROSAT”
Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowo-Usługowe
11-010 Barczewo ul. Wojska Polskiego 7

Strona przeciwna:

Rada Powiatu Bartoszyckiego

Odpowiedź na skargę

Działając na podstawie art. 54 & 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Rada Powiatu Bartoszyckiego przekazuje skargę Krzysztofa Kacprowicza wraz z odpowiedzią na skargę i wnosi o:

oddalenie skargi w całości.

Uzasadnienie

W dniu 3 lutego 2014 r. (data wpływu 6 lutego 2014 r.) skarżący skierował skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie wnosząc o stwierdzenie nieważności uchwały Nr XII/74/2011 z dnia 29 września 2011 r. w sprawie wysokości opłat za zajęcie pasa drogowego. Pismem z dnia 12 listopada 2013 r. wezwał Radę Powiatu do usunięcia naruszenia prawa:

dowód: wezwanie z dnia 13 grudnia 2013 r.

W odpowiedzi na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa Rada Powiatu uchwałą Nr XL/227/2014 z dnia 23.01.2014 uznała, iż przedmiotowa uchwała nie narusza prawa:

dowód: uchwała Rady Powiatu Nr XL/227/2014 z dnia 24 stycznia 2014 r.

Strona przeciwna z ostrożności procesowej podaje, że uchwała ta podlegała kontroli prawnej Wojewody Warmińsko-Mazurskiego i jako zgodna z prawem została opublikowana w Dzienniku Urzędowym Województwa Warmińsko-Mazurskiego Nr 184 poz. 2359

Skarżący zarzuca w/w uchwale naruszanie art. 40 ust. 9 w zw. z art. 40 ust. 8 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, poprzez brak zróżnicowania w zaskarżonej uchwale stawek za prowadzenie robót w pasie drogowym z uwzględnieniem kategorii drogi, której pas drogowy zostaje zajęty, rodzaju zajęcia pasa drogowego i rodzaju urządzenia lub obiektu budowlanego umieszczonego w pasie drogowym oraz brak zróżnicowania stawek za umieszczenie w pasie drogowym urządzeń i obiektów infrastruktury technicznej nie związanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego z uwzględnieniem kategorii drogi, której pas drogowy zostaje zajęty, rodzaju elementu zajętego pasa drogowego, procentowej wielkości zajmowanej szerokości jezdni oraz zajęcia pasa drogowego.

Rada Powiatu bartoszyckiego uchwałą Nr XII/74/2011 z dnia 29 września 2011 r. ustaliła wysokość opłat z zajęcie pasa drogowego:

dowód: uchwała Rady Powiatu Bartoszyckiego Nr XII/74/2011 z dnia 29 września 2011 r.

Oceniając legalność przedmiotowej uchwały wskazać należy, że przepisem upoważniającym do podjęcia badanej uchwały jest art. 40 ust. 8 ustawy o drogach publicznych, zgodnie z którym organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego, w drodze uchwały, ustala dla dróg, których zarządcą jest jednostka samorządu terytorialnego, wysokość stawek opłaty za zajęcie pasa drogowego. Według art. 40 ust. 9 przy ustalaniu stawek rada uwzględnia:

1. kategorię drogi, której pas drogowy zostaje zajęty,
2. rodzaj elementu zajętego pasa drogowego,
3. procentową wielkość zajmowanej szerokości jezdni,
4. rodzaj pasa drogowego,
5. rodzaj urządzenia lub obiektu budowlanego umieszczonego w pasie drogowym.

Z powyższego wynika że art. 40 ust. 9 ustawy w sposób enumeratywny wylicza kryteria, którymi należy kierować się ustalając wysokość stawek opłaty za zajęcie 1 metra kwadratowego pasa drogowego. Enumeratywne wyliczenie tych czynników oznacza, że Rada, ustalając stawki opłat nie może brać pod uwagę żadnych innych czynników, niż te które zostały wymienione w tym przepisie. Wobec powyższego uchwała Rady Powiatu zawiera wszystkie elementy objęte dyspozycją art. ust. 9 ustawy.

Skarżący stawia zarzut że Rada nie uwzględniła kategorii drogi biorąc pod uwagę, czy jest to droga w obszarze zabudowanym oraz czy jest utwardzona. Są to kryteria poza ustawowe (drogi utwardzone i nieutwardzone). Nie istnieje możliwość wprowadzenia zróżnicowania wysokości stawek w zależności od tego, czy pas drogowy jest drogą utwardzoną, czy nieutwardzoną, czyli w zależności od rodzaju nawierzchni, a zatem od kryterium nie wymienionego w ustawie. Potwierdza to liczne orzecznictwo sądowe (wyrok NSA we Wrocławiu z dnia 29 marca 2006 r. IV SA/WR 88/2005, wyrok NSA z dnia 7 sierpnia 2008 r. GSK 151/2008, rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Dolnośląskiego z dnia 24 lutego 2012 r. NK-NZ. 4131.128.2012.IB6).

Ponadto należy podkreślić, że ustawa wyraźnie precyzuje w jakich okolicznościach pobiera się opłatę. Art. 40 ust. 2 pkt. 2 w zw. z ust. 3 ustawy wskazuje, że opłatę pobiera się między innymi za umieszczenie w pasie drogowym urządzeń infrastruktury technicznej nie związanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego. Przepisy ustawy nie dokonują zatem wyłączenia z pod opłaty zajęcia pasa drogowego w celu umieszczenia urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych.

Umieszczenie w pasie drogowym urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych jest umieszczeniem w nim urządzeń infrastruktury technicznej nie związanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego (wyrok NSA Lublin III SA/Lu 470/07 z 31 grudnia 2007 r. zdaniem sądu przy definiowaniu sformułowania „urządzenia infrastruktury technicznej” należy posłużyć się przepisami ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U z 2003 r. nr 80 poz. 717 z póź. zm) w art. 2 pkt. 13 ustawy przy definiowaniu określenia „uzbrojenia terenu” znajduje się odesłanie do urządzeń o których mowa w art. 143 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2004 r. Nr 261 poz. 2603 z póź. zm) zgodnie z którym przez budowę urządzeń infrastruktury technicznej rozumie się budowę drogi oraz wybudowanie pod ziemią, na ziemi albo nad ziemią przewodów lub urządzeń wodociągowych, kanalizacyjnych, ciepłowniczych, elektrycznych, gazowych i telekomunikacyjnych.

Podnoszony zarzut że przy ustalaniu stawek Rada obowiązana jest stosować Rozporządzenie Ministra Infrastruktury w sprawie wysokości stawek, za zajęcie pasa drogowego, dla których zarządcą jest Generalny

Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad jest również nie trafione. Podstawą ustalania opłat jest w tym wypadku wyłącznie ustawa o drogach publicznych.

W orzecznictwie nie budzi wątpliwości fakt, że przepis art. 40 ust. 9 o drogach publicznych przesądza o możliwości funkcjonowania opłat w różnej wysokości i nie ma dyskryminującego charakteru w świetle art. 32 Konstytucji RP (wyrok NSA z 7 sierpnia 2008 r. GSK 151/08, wyrok WSA Olsztyn z 13 grudnia 2012 r. II SA/OI 1188/12).

Reasumując należy podnieść iż zarzut, że stawka jest rażąco wysoka nie ma charakteru natury prawnej lecz dotyczy interesu faktycznego skarżącego. Organ stanowiący jednostki samorządu upoważniony jest do określenia wysokości stawek. Może to czynić, z uwzględnieniem możliwości ich różnicowania albo zastosować w maksymalnej wysokości.

Wobec powyższego skarga jest bezzasadna i winna być oddalona.

PRZEWODNICZĄCY RADY

Mariusz Pilas